

Fremsat den 6. oktober 2010 af integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech)

Forslag

til

Lov om ændring af udlændingeloven

(Forordning om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen og forordning hvad angår bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold, afskaffelse af garantiordningen i visumsager, m.v.)

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1061 af 18. august 2010, foretages følgende ændringer:

1. I § 2 a, stk. 2, udgår »§ 28, stk. 6, 2. pkt.,«

2. I § 2 b, stk. 2, indsættes som 4. pkt.:

»Har udlændingen opholdt sig i et andet Schengenland med opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 3 måneders varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum), fradrages denne tid dog ikke.«

3. § 2 b, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Udlændinge, der har visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), har i medfør af Schengenkonventionens artikel 21 ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen fra den første indrejse i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt visummet. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt visummet.«

4. § 2 b, stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. Udlændinge, der har opholdstilladelse eller tilbagejættilladelse udstedt af et andet Schengenland, eller som har visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), har ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengengrænsekodexens artikel 5, stk. 4, litra a.«

5. I § 3, stk. 1, indsættes som 3. pkt.:

»Har udlændingen opholdt sig i et andet Schengenland med opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 3

måneders varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum), fradrages denne tid dog ikke.«

6. I § 4, stk. 1, indsættes efter »Schengenlandene«: », jf. dog stk. 2.«

7. § 4, stk. 2-7, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 2. Ophold i et andet Schengenland på baggrund af opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 3 måneders varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum) medregnes ikke ved beregningen af de 3 måneders ophold, der fremgår af stk. 1.«

8. I § 11, stk. 5, ændres »integrationslovens § 41 a« til: »integrationslovens § 41 b«.

9. § 27 b, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Har en udlænding som nævnt i stk. 1 opholdstilladelse i et andet Schengenland eller i et EU-land, eller har den pågældende visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), træffes afgørelse om udsendelse efter stk. 1 i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25, stk. 2, med myndighederne i det land, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, og med myndighederne i det land, hvor den pågældende har opholdstilladelse eller langtidsvisum. Inddrages den pågældendes opholdstilladelse eller langtidsvisum ikke, træffes der ikke afgørelse om udsendelse efter stk. 1.«

10. § 28, stk. 6, 2. pkt., ophæves.

11. § 40, stk. 11, ophæves.

12. § 47 b ophæves.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2011, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. For udlændinge, der har indgivet ansøgning om visum inden lovens ikrafttræden, finder udlændingelovens § 4, stk. 2-7, § 40, stk. 11, og § 47 b, som ophævet ved denne lovs § 1, nr. 7, 11 og 12, fortsat anvendelse.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvist sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de afvigelser, som de færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Lovforslagets baggrund og indhold
2. Ændringer som følge af forordning om ændring af Schengenreglerne om visum til længerevarende ophold
 - 2.1. Forordningens gennemførelse i dansk ret
 - 2.2. Betydningen af forudgående opholdstilladelse eller langtidsvisum
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Ophold på baggrund af opholdstilladelse eller langtidsvisum
3. Muligheden for at betinge visumudstedelsen af økonomisk sikkerhedsstillelse
 - 3.1. Gældende ret
 - 3.2. Nye krav til sagsbehandlingstider
 - 3.2.1. Betydningen af de nye krav til sagsbehandlingstider
 - 3.3. Afskaffelse af muligheden for at betinge visumudstedelsen af økonomisk sikkerhedsstillelse
 - 3.3.1. Vurdering af den præventive virkning af økonomisk sikkerhedsstillelse
 - 3.4. Konsekvenserne for visumpraksis ved ophævelse af muligheden for at betinge visumudstedelsen af økonomisk sikkerhedsstillelse
 - 3.5. Afskaffelse af tillægsansøgningsskemaet i visumsager – afbureaukratiseringstiltag
 - 3.5.1. Gældende regler
 - 3.5.2. Nødvendigheden af tillægsansøgningsskemaet
 - 3.5.3. Indholdet af tillægsansøgningsskemaet
 - 3.5.4. Afskaffelse af tillægsansøgningsskemaet
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Administrative konsekvenser for borgerne
8. Forholdet til EU-retten
9. Hørte myndigheder m.v.
10. Vurdering af konsekvenser af lovforslaget

1. Lovforslagets baggrund og indhold

Lovforslaget indeholder forslag til ændringer af udlændingeloven med henblik på, at Danmark kan gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 265/2010 om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen og forordning (EF) nr. 562/2006, hvad angår bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold.

Forordningen er vedtaget af Europa-Parlamentet og Rådet den 25. marts 2010 og er vedlagt som bilag til lovforslaget.

Forordningen giver tredjelandsstatsborgere, der har lovligt ophold i en af medlemsstaterne på grundlag af et nationalt udstedt visum til længerevarende ophold (langtidsvisum), ret til at færdes inden for Schengenområdet på samme måde som en person med en opholdstilladelse i et Schengenland.

Regeringen har støttet forslaget og har i den forbindelse lagt vægt på, at forordningen ikke forringer sikkerheden i Schengenlandene, da det i forordningen bestemmes, at hvis et Schengenland vil udstede et langtidsvisum, skal der foretages de samme søgninger i Schengeninformationssystemet (SIS) i forhold til, om de pågældende måtte være uønskede udlændinge, som hvis et Schengenland udsteder en egentlig opholdstilladelse.

Der henvises til afsnit 2.

Lovforslaget indeholder endvidere forslag til ændring af udlændingeloven med henblik på at afskaffe muligheden for at betinge visumudstedelsen af økonomisk sikkerhedsstillelse. Samtidig afskaffes det særlige danske tillægsansøgningsskema i visumsager.

Muligheden for at betinge visumudstedelsen af økonomisk sikkerhedsstillelse blev indført i 2004 med henblik på at lette muligheden for at opnå visum, hvis den herboende reference ville stille økonomisk sikkerhed

for, at visumansøgeren ville udrejse i overensstemmelse med visummets gyldighed.

Den 5. april 2010 trådte nye krav til sagsbehandlingstiderne i visumsager i kraft. Kravene betyder, at der som udgangspunkt skal træffes afgørelse i en visumsag inden 15 dage med mulighed for forlængelse af sagsbehandlingstiden op til 30 dage, hvis der skal foretages yderligere undersøgelser, og undtagelsesvist op til 60 dage, hvis der skal indhentes supplerende dokumentation.

Det er erfaringsmæssigt vanskeligt at overholde sagsbehandlingstiderne i de tilfælde, hvor visummet alene kan meddeles under forudsætning af, at den herboende reference stiller en økonomisk sikkerhed, da sådanne sager kræver yderligere sagsskridt, herunder inddragelse af den herboende reference samt indhentelse af anfordringsgaranti fra den pågældendes pengeinstitut.

Regeringen finder, at hensynet til sagsbehandlingstiderne i visumsager betyder, at det ikke længere skal være muligt at opnå visum mod økonomisk sikkerhedsstillelse. Regeringen finder endvidere, at det særlige danske tillægsansøgningsskema – der bl.a. er nødvendigt for at kunne udstede visum efter økonomisk sikkerhedsstillelse – bør afskaffes. Dette vurderes at ville afbureaukratisere og lette sagsbehandlingen i visumsager betydeligt, da en visumansøger herefter alene vil skulle udfylde det fælles Schengen-visumansøgningsskema.

Den foreslåede ændring vil ikke medføre, at det bliver lettere at opnå visum til Danmark. Formålet er alene at smidiggøre og lette procedurerne i sagsbehandlingen, således at sagsbehandlingstiden kan forkortes i visumsager.

Der henvises til afsnit 3.

2. Ændringer som følge af forordning om ændring af Schengenreglerne om visum til længerevarende ophold

Forordningen om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen og forordning (EF) nr. 562/2006, hvad angår bevægelighed for indehavere af visum til længevarende ophold blev undertegnet og dermed vedtaget af Europa-Parlamentet og Rådet den 25. marts 2010.

Med forordningen ændres en række bestemmelser i Schengenkonventionen, således at et nationalt begrænset visum, der er udstedt til ophold i mere end 3 måneder (langtidsvisum), sidestilles med en opholdstilladelse, når indehavere af et langtidsvisum ønsker at rejse til andre Schengenlande.

I forbindelse med vedtagelsen af forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) blev Schengenkonventionens artikel 18 ændret, således at nationalt begrænsede langtids-

visa ikke længere skulle give ret til ophold på andre Schengenlandes område i indtil 3 måneder fra visummet oprindelige gyldighedsdato, men alene skulle give ret til at rejse gennem de øvrige Schengenlande med henblik på at indrejse i det Schengenland, der har udstedt langtidsvisummet. Visumkodeksen, der er gennemført i dansk ret ved lov nr. 1511 af 27. december 2009, har fundet anvendelse fra den 5. april 2010.

Hensigten med ændringen af den omtalte bestemmelse i Schengenkonventionens artikel 18 var, at nationalt begrænsede langtidsvisa skulle ombyttes til egentlige opholdstilladelser, når udlændingen indrejste i det land, der havde udstedt langtidsvisummet.

Det har imidlertid vist sig, at mange Schengenlande fortsat udsteder nationalt begrænsede langtidsvisa uden senere at ombytte disse til egentlige opholdstilladelser. Dette kan være begrundet i, at det pågældende Schengenland ikke har mulighed for at udstede en opholdstilladelse i det land, som tredjelandstatsborgeren søger fra, og ikke efterfølgende anvender tilstrækkelige ressourcer på at udstede en opholdstilladelse, fordi den pågældende allerede har et visum af længere varighed og dermed har ret til at opholde sig i det pågældende land.

Indehavere af sådanne langtidsvisa kan af legitime årsager, f.eks. forretning, konference eller besøg, ønske at rejse til et andet Schengenland, og det er derfor fundet hensigtsmæssigt, at indehavere af langtidsvisa kan rejse til de øvrige Schengenlande under samme betingelser, som hvis de havde haft en opholdstilladelse.

Efter forordningen kan et nationalt begrænset langtidsvisum kun udstedes med en gyldighed på højst 1 år. Dette er en nyskabelse i forhold til de gældende regler, hvor der ikke er begrænsninger i gyldighedsperioden. Hvis en tredjelandstatsborger skal have ret til ophold i længere tid end 1 år, kræves det således, at det pågældende Schengenland udsteder en egentlig opholdstilladelse.

Det er regeringens holdning, at hvis der udstedes visum med henblik på ophold i mere end 3 måneder, bør dette som udgangspunkt ombyttes til en egentlig opholdstilladelse kort tid efter indreisen i det pågældende Schengenland, således at man undgår at stille tredjelandstatsborgere med langtidsvisa i en dårligere situation end personer med en opholdstilladelse i forhold til Schengenreglerne.

Regeringen har dog støttet vedtagelsen af forordningen, da langtidsvisum fortsat anvendes af en lang række Schengenlande, og da visumkodeksens regler ville betyde, at indehavere af langtidsvisum ikke ville kunne foretage rejser til de øvrige Schengenlande uden at søge

særskilt visum hertil, uanset at der kan være legitime grunde hertil.

Regeringen har i den forbindelse lagt vægt på, at forordningen ikke forringer sikkerheden i Schengenlandene, da det i forordningen bestemmes, at hvis et Schengenland vil udstede et langtidsvisum, skal der foretages de samme søgninger i Schengeninformations-systemet (SIS) i forhold til, om de pågældende måtte være uønskede udlændinge, som hvis et Schengenland udsteder en egentlig opholdstilladelse.

Forordningen trådte i kraft i de øvrige Schengenlande den 5. april 2010. Som følge af det danske forbehold på området for retlige og indre anliggender skal forordningen gennemføres i dansk ret, før den finder anvendelse. Indtil denne gennemførelse er sket ved de foreslåede ændringer af udlændingeloven, har Udlændingetjenesten besluttet at tillade indrejse og ophold i Danmark for indehavere af langtidsvisum på samme måde som indehavere af en opholdstilladelse. Beslutningen er sket efter udlændingebekendtgørelsens § 19, stk. 4, 4. pkt., hvorefter Udlændingetjenesten kan tillade indrejse i Danmark bl.a. af hensyn til nationale interesser. Det er således vurderet, at hensynet til Danmarks nationale interesser tilsiger, at Danmark tillader udlændinge med langtidsvisum til et andet Schengenland at indrejse og opholde sig i Danmark på samme måde, som hvis de havde fået udstedt en egentlig opholdstilladelse. Hvis Danmark ikke gav mulighed for dette, ville det skabe omfattende administrative og praktiske problemstillinger, fordi Danmark i så fald ville være det eneste Schengenland, hvor disse regler ikke fandt anvendelse. Hensynet til, at der i Schengenområdet er ens regler på visumområdet, tilsiger også, at Danmark tillader en sådan indrejse.

2.1. Forordningens gennemførelse i dansk ret

Forordningen er omfattet af det danske forbehold på området for retlige og indre anliggender. Danmark deltog derfor ikke i vedtagelsen af forordningen, der ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.

Da der er tale om en forordning, der udbygger Schengenreglerne, træffer Danmark i henhold til artikel 4 i Protokollen om Danmarks Stilling inden seks måneder foranstaltning om, hvorvidt det vil gennemføre forordningen i sin nationale lovgivning. Hvis Danmark beslutter sig herfor, vil afgørelsen skabe en folkeretlig forpligtelse mellem Danmark og de øvrige medlemsstater.

Danmarks deltagelse i Schengensamarbejdet taler for, at Danmark gennemfører forordningen i dansk ret. Folketingets Europaudvalg blev forud for rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 25. -26. februar 2010

orienteret om, at regeringen agter at fremsætte et lovforslag med henblik på at gennemføre forordningen i dansk ret.

Forordningen gennemføres i dansk ret med ikrafttræden den 1. januar 2011. Forordningen trådte i kraft i forhold til de øvrige Schengenlande, som forordningen er rettet til, den 5. april 2010, jf. forordningens artikel 6.

Forordningen indebærer, at Schengenkonventionens artikel 21 ændres med henblik på at ligestille nationale langtidsvisa med opholdstilladelser, således at en person med et nationalt begrænset langtidsvisum har samme ret til at indrejse og opholde sig i alle Schengenlande i indtil 3 måneder pr. halvår som personer med en opholdstilladelse i et Schengenland.

Som følge heraf foreslås det, at udlændingelovens § 2 b, stk. 3, ændres, således at udlændinge med nationalt begrænset langtidsvisum udstedt af et andet Schengenland får ret til at indrejse og tage ophold her i landet indtil 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen fra den første indrejse i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt visummet. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 3.

Forordningen indebærer endvidere, at artikel 5 i Schengenrænsekodeksen ændres. Ændringen betyder, at reglerne om transit gennem andre Schengenlande for personer med opholdstilladelse eller langtidsvisum til et Schengenland samles i Schengenrænsekodeksens artikel 5. Tidligere fremgik reglerne om transit gennem andre Schengenlande for personer med langtidsvisum af Schengenkonventionens artikel 18, mens reglerne om transit gennem andre Schengenlande for personer med opholdstilladelse i et Schengenland fremgik af Schengenrænsekodeksens artikel 5. Ændringen betyder, at nationale langtidsvisa nu er ligestillet med opholdstilladelser, således at en person med et nationalt begrænset langtidsvisum har samme ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark (transit) med henblik på at nå frem til det Schengenland, der har udstedt langtidsvisummet, som personer med en opholdstilladelse i et Schengenland.

Som følge heraf foreslås det, at udlændingelovens § 2 b, stk. 4, ændres, således at udlændinge med nationalt begrænset langtidsvisum udstedt af et andet Schengenland får ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark med henblik på at nå frem til det Schengenland, der har udstedt langtidsvisummet. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 4.

2.2. Betydningen af forudgående opholdstilladelse eller langtidsvisum

2.2.1. Gældende ret

Efter de gældende regler i udlændingeloven for udstedelse af Schengenvisum må varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold i Danmark og de øvrige Schengenlande ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Danmark. Der henvises til udlændingelovens § 4, stk. 1.

Efter de gældende regler i udlændingeloven må udlændinge med Schengenvisum til et andet Schengenland og udlændinge, der er fritaget for visum, indrejse og opholde sig i Danmark i indtil 3 måneder pr. halvår. I det nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland. Der henvises til udlændingelovens § 2 b, stk. 2, og § 3, stk. 1.

Disse regler er hidtil blevet administreret på den måde, at et ophold i et andet Schengenland på baggrund af opholdstilladelse eller langtidsvisum også vil fragå de 3 måneder pr. halvår, som en udlænding kan få visum til Danmark i, eller som en udlænding kan opholde sig i Danmark med Schengenvisum til et andet Schengenland eller som fritaget for visum.

2.2.2. Ophold på baggrund af opholdstilladelse eller langtidsvisum

Efter vedtagelsen af EU's fælles visumkodeks, der blev gennemført i Danmark ved lov nr. 1511 af 27. december 2009, har EU-kommissionen efter drøftelser med Schengenlandene i marts 2010 udgivet en håndbog om den praktiske behandling af visumansøgninger. Der henvises til Kommissionens afgørelse af 19. marts 2010 om en håndbog om behandling af visumansøgninger og ændring af udstedte visa (K(2010)1620). Af håndbogen fremgår det, at ved beregningen af den periode på 3 måneder inden for en 6 måneders periode, som varigheden af et ophold ikke må overstige, skal der ikke medregnes tidligere ophold på grundlag af opholdstilladelse i et andet Schengenland eller ophold på grundlag af langtidsvisum til det pågældende Schengenland.

Dette betyder, at det alene er ophold i Schengenlandene på baggrund af Schengenvisum til korttidsophold eller ophold i Schengenlandene, hvor udlændingen er fritaget for visum, der skal fradrages de 3 måneder pr. halvår, som varigheden af et ophold ikke må overstige.

Det foreslås på den baggrund, at udlændingelovens regler ændres, således at tidligere ophold på baggrund af opholdstilladelse eller langtidsvisum ikke fradrages de

3 måneder pr. halvår, som varigheden af et ophold i Danmark ikke må overstige.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 2, 5 og 7.

3. Muligheden for at betinge visumudstedelsen af økonomisk sikkerhedsstillelse

3.1. Gældende ret

Ved lov nr. 429 af 9. juni 2004 blev der i udlændingeloven indført mulighed for, at visumansøgere i den såkaldte immigrationslandegruppe, kan få visum – i tilfælde hvor de pågældende ellers ville have fået afslag på visumansøgningen – hvis den herboende reference stiller en økonomisk sikkerhed for betaling af et beløb på 50.000 kr. (58.603 kr. i 2010-niveau), således at beløbet forfalder helt eller delvis til betaling, hvis visumansøgeren overtræder visumbetingelserne.

Formålet var at tilvejebringe en vis lempelse af adgangen til at udstede visum med henblik på familiebesøg. Det var således tanken, at det forhold, at den herboende reference var villig til at stille en økonomisk sikkerhed, som ville forfalde helt eller delvist til betaling, hvis visumindehaveren misbrugte det udstedte visum til f.eks. at tage længerevarende ophold i Danmark ved at søge om opholdstilladelse, skulle tillægges væsentlig betydning i forbindelse med udlændingemyndighedernes immigrationsvurdering af visumansøgeren.

I praksis har den hyppigste årsag til inddrivelse af den økonomiske sikkerhedsstillelse været de tilfælde, hvor en udenlandsk kæreste eller forlovet har fået visum til Danmark på baggrund af en økonomisk sikkerhedsstillelse, hvorefter den pågældende har giftet sig med sin herboende kæreste/forlovede og dernæst har ansøgt om familiesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Ved lov nr. 1334 af 19. december 2008 blev udlændingelovens § 4, stk. 4-7, ændret, således at indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse efter en række bestemmelser, herunder udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, ikke længere medfører inddragelse af en eventuel økonomisk sikkerhed stillet i medfør af udlændingelovens § 4, stk. 2.

Den primære baggrund for at inddrive en økonomisk sikkerhedsstillelse har herefter været, hvis en visumindehaver opholder sig i Danmark eller et andet Schengenland ud over tidsperioden for det meddelte visum, eller hvis en visumindehaver efter visumopholdet undlader at dokumentere sin udrejse.

3.2. Nye krav til sagsbehandlingstider

Den 5. april 2010 trådte den fælles europæiske visumkodeks i kraft, og der blev i den forbindelse stillet nye krav til sagsbehandlingstiderne i visumsager. Der henvises til lov nr. 1511 af 27. december 2009 om ændring af udlændingeloven (Gennemførelse af forordning om en fælleskodeks for visa (visumkodeks), bemyndigelse til at fastsætte regler om studieaktivitet m.v.)

Kravene betyder, at der som udgangspunkt skal træffes afgørelse i en visumsag inden 15 dage med mulighed for forlængelse af sagsbehandlingstiden op til 30 dage, hvis der skal foretages yderligere undersøgelser, og undtagelsesvist op til 60 dage, hvis der skal indhentes supplerende dokumentation.

3.2.1. Betydningen af de nye krav til sagsbehandlingstider

Det er en forudsætning for, at Udlændingesservice kan anmode den herboende reference om at stille en økonomisk sikkerhed, at visumansøgeren – ud over det fælles Schengen-ansøgningsskema – har udfyldt den særlige danske oplysningsblanket (tillægsansøgningsskema), idet ansøgeren herved bl.a. meddeler sit samtykke til, at udlændingemyndighederne kan videregive personoplysninger til den herboende reference, som skal stille den økonomiske sikkerhed.

Hvis visumansøgningen indgives via en dansk repræsentation i udlandet, vil repræsentationen sikre, at begge ansøgningsskemaer er udfyldt, inden sagen eventuelt forelægges for Udlændingesservice.

I de sager, hvor visumansøgningen er indgivet via et andet lands repræsentation i medfør af en repræsentationsaftale, har det i praksis vist sig, at tillægsansøgningsskemaet ofte mangler eller er mangelfuldt udfyldt. Dette betyder, at Udlændingesservice – hvis Udlændingesservice vurderer, at der kan meddeles visum på betingelse af, at referencen stiller en økonomisk sikkerhed – må sende en anmodning til ansøgeren i hjemlandet om at udfylde tillægsansøgningsskemaet, hvilket kan være meget vanskeligt og tidskrævende. Først når tillægsansøgningsskemaet er modtaget korrekt udfyldt i Udlændingesservice, og sagen i øvrigt er tilstrækkeligt oplyst, således at Udlændingesservice har afklaret, at der ikke er andre forhold til hinder for at meddele visum til ansøgeren, kan Udlændingesservice anmode den herboende reference om at stille en økonomisk sikkerhed i medfør af udlændingelovens § 4, stk. 2.

Der må endvidere påregnes en vis yderligere sagsbehandlingstid, da den herboende reference skal kontakte sit pengeinstitut med henblik på at få udstedt den nødvendige anfordringsgaranti. Det forekommer endvidere,

at den anfordringsgaranti, som pengeinstituttet fremsender til Udlændingesservice, ikke er korrekt udfyldt af referencens pengeinstitut, og Udlændingesservice derfor må anmode om at modtage en ny og korrekt udfyldt anfordringsgaranti. Det er Udlændingesservices vurdering, at dette forekommer i ca. 30 % af sagerne.

I sager, hvor visumudstedelse betinges af, at den herboende reference stiller en økonomisk sikkerhed, er sagsbehandlingstiden generelt meget lang i forhold til de sagsbehandlingstider, som visumkodeksen foreskriver. Det er således Udlændingesservices vurdering, at størstedelen af sådanne sager kræver en sagsbehandlingstid på mere end 30 dage, og at en del sager heller ikke kan afgøres endeligt inden for den maksimale sagsbehandlingstid på 60 dage.

Udlændingesservices afgørelse om at betinge udstedelsen af et visum af, at den herboende reference stiller en økonomisk sikkerhed, betragtes som en delafgørelse, som den herboende reference kan klage over til Integrationsministeriet i medfør af udlændingelovens § 46, stk. 2. I disse situationer vil Udlændingesservices behandling af visumsagen blive stillet i bero under ministeriets behandling af klagen, og det vil derfor påhvile ministeriet at træffe en afgørelse inden for meget kort tid, således at Udlændingesservice efterfølgende kan træffe en endelig afgørelse i sagen inden for de fastsatte maksimale sagsbehandlingstider. Det må anses for tvivlsomt, om ministeriet vil have mulighed for til enhver tid at hastebehandle disse klager i en sådan grad, at Udlændingesservice kan træffe afgørelse i sagen inden for 60 dage henset til det ovenfor anførte om Udlændingesservices sagsbehandlingstid i sådanne sager.

I alle sager, hvor en afgørelse ikke kan træffes inden for 60 dage, er Udlændingesservice nødt til at meddele et afslag på visum til Danmark og eventuelt efterfølgende genoptage sagen, når den herboende reference har stillet den økonomiske sikkerhed. Denne løsning er meget utilfredsstillende for ansøgeren og den herboende reference. Det vil samtidig medføre ekstra sagsbehandling hos Udlændingesservice i forbindelse med en eventuel genoptagelse af sagen.

3.3. Afskaffelse af muligheden for at betinge visumudstedelsen af økonomisk sikkerhedsstillelse

Regeringen finder, at hensynet til overholdelsen af de maksimale sagsbehandlingstider i visumsager betyder, at det ikke længere skal være muligt at opnå visum mod økonomisk sikkerhedsstillelse. Regeringen finder således, at den administrativt tunge procedure i disse sager kan hindre en smidig og effektiv visumsagsbehandling, der er nødvendig for at sikre en hurtig sagsbehandling.

Forslaget har den konsekvens, at der vil være en mindre gruppe visumansøgere, der vil få afslag på ansøgningen, hvor de i dag ville kunne få visum mod, at den herboende reference stiller økonomisk sikkerhed. Der er således tale om en mindre stramning, jf. afsnit 3.4.

3.3.1. *Vurdering af den præventive virkning af økonomisk sikkerhedsstillelse*

Muligheden for at kræve økonomisk sikkerhedsstillelse blev bl.a. indført ud fra en forudsætning om, at udsigten til, at en økonomisk sikkerhed stillet i forbindelse med en visumansøgning ville forfalde helt eller delvist til betaling, såfremt visumindehaveren misbrugte det meddelte visum, ville afholde visumindehaveren fra at overtræde betingelserne for visummet.

Efter lempelsen af reglerne for hvornår den stillede økonomiske sikkerhed forfalder til betaling ved lov nr. 1334 af 19. december 2008, jf. afsnit 3.1., er den primære årsag til, at en økonomisk sikkerhed typisk forfalder til betaling, når en visumindehaver ansøger om asyl i Danmark eller et andet Schengenland eller tager ulovligt længerevarende ophold i Danmark.

Udlændingesservice har oplyst, at de typiske sager om økonomisk sikkerhedsstillelse er sager vedrørende kærestebesøg, idet der i disse sager ofte vurderes at være en risiko for, at visumansøgeren vil tage længerevarende ophold sammen med kæresten her i landet. Disse ansøgere vil dog typisk – hvis de ønsker længerevarende ophold i Danmark – indgå ægteskab med den herboende reference under opholdet i Danmark og dernæst indgive en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskabet. I disse situationer vil den økonomiske sikkerhedsstillelse ikke forfalde til betaling.

Udlændingesservice har endvidere oplyst, at det erfaringsmæssigt er et lille antal sager, hvor der sker inddrivelse på baggrund af, at visumindehaveren indgiver en ansøgning om asyl i Danmark eller et andet Schengenland. Inddrivelsesreglerne finder især anvendelse i de tilfælde, hvor den herboende reference har problemer med at skaffe den fornødne dokumentation for visumindehaverens rettidige udrejse, f.eks. som følge af at visumindehaveren og referencen mister kontakten efter visumindehaverens hjemrejse. Udlændingesservice har endvidere oplyst, at det, for så vidt angår visumansøgninger, der er indgivet via en repræsentationsaftale med en andet land, erfaringsmæssigt er vanskeligt – og i nogle tilfælde umuligt – at få den pågældende repræsentation til at bistå med at indhente dokumentation for, at visumindehaveren er returneret til hjemlandet. Der kan endvidere være tale om tilfælde, hvor visumindehaveren uden overlæg har overskredet det meddelte visums gyld-

ighed minimalt, f.eks. som følge af at den pågældende er kommet for sent til sit fly.

Det er vurderingen, at inddrivelsen af en økonomisk sikkerhed, hovedsageligt sker i tilfælde, hvor såvel visumindehaveren som den herboende reference har haft til hensigt at overholde visumbetingelserne.

Det fremgår således af et manuelt register, som Udlændingesservice har ført siden den 30. april 2008, at den klart største gruppe – ca. 61 % – af alle de gennemførte inddrivelser af en økonomisk sikkerhed stillet efter udlændingelovens § 4, stk. 2, i perioden fra den 30. april 2008 til den 13. januar 2010 var begrundet med, at Udlændingesservice ikke havde modtaget dokumentation for rettidig udrejse. Det fremgår endvidere, at det forhold, at visumindehaveren under visumopholdet har indgivet en ansøgning om familiesammenføring, hidtil har udgjort den næststørste årsag til inddrivelse af en økonomisk sikkerhed stillet i medfør af udlændingelovens § 4, stk. 2, i den ovennævnte periode. Denne gruppe udgjorde ca. 29 % af alle inddrivelserne. Da dette forhold ikke længere giver anledning til inddrivelse, vil denne gruppe med tiden helt forsvinde.

I perioden fra den 30. april 2008 til den 13. januar 2010 var 2 inddrivelser – svarende til 0,9 % – begrundet i, at visumindehaveren havde ansøgt om asyl i Danmark, og 5 inddrivelser – svarende til 2,2 % – var begrundet i, at visumindehaveren havde søgt om asyl i et andet Schengenland.

Ud over, at muligheden for at inddrive den økonomiske sikkerhedsstillelse fungerer som sanktionsmiddel i tilfælde af konkret visummisbrug, har bestemmelsen – som forudsat ved indførelsen – en præventiv effekt, idet truslen om garantiinddrivelse formentlig vil afholde nogle ansøgere fra at overtræde visumbetingelserne. Det må således antages, at reglerne vil afholde enkelte ansøgere fra at indgive ansøgning om asyl eller andre former for opholdstilladelse, ligesom reglerne formentlig kan medvirke til at sikre, at ansøgerne er opmærksomme på at overholde deres visums gyldighed.

Dog må også karensreglerne i udlændingelovens § 4 c anses for at have en præventiv effekt. Karensreglerne betyder, at en visumindehaver kan blive afskåret fra at opnå visum til Danmark igen i en periode på tre eller fem år, hvis den pågældende ikke overholder betingelserne for det meddelte visum.

Udlændingesservice har oplyst, at det er Udlændingesservices erfaring, at karensreglerne typisk opfattes som langt mere indgribende end reglerne om inddrivelse af den økonomiske sikkerhed. Hertil kommer, at karensreglerne finder anvendelse på ansøgere fra samtlige visumpligtige lande, hvorimod ordningen om økonomisk

sikkerhedsstillelse kun finder anvendelse i sager vedrørende ansøgere fra immigrationslandegruppen, der konkret vurderes at have en begrænset tilknytning til hjemlandet.

Uanset at der således kan være en præventiv effekt ved risikoen for, at en økonomisk sikkerhed vil blive inddraget, finder regeringen ikke, at dette i sig selv kan begrunde, at ordningen opretholdes. Regeringen har i den forbindelse blandt andet lagt vægt på, at karensreglerne i udlændingelovens § 4 c, hvorefter en visumindehaver kan blive afskåret fra at opnå visum til Danmark igen i en periode på tre eller fem år, såfremt den pågældende ikke overholder betingelserne for det meddelte visum, opretholdes.

Hertil bemærkes, at en eventuel inddrivelse af en økonomisk sikkerhedsstillelse alene har direkte konsekvenser i forhold til den herboende reference, som har stillet den økonomiske sikkerhed. Visumansøgeren har således ikke en selvstændig interesse i at undgå dette – ud over hensynet til at bevare et godt forhold til den herboende reference. Derimod har karensreglerne direkte konsekvenser for den visumindehaver, som ikke overholder betingelserne for et udstedt visum, idet den pågældende udlænding som udgangspunkt vil være afskåret fra at få visum til Danmark igen i en periode på tre eller fem år.

Samlet set finder regeringen, at en ophævelse af muligheden for at betinge visumudstedelsen af økonomisk sikkerhedsstillelse er nødvendig for at lette procedurerne i sagsbehandlingen i visse visumsager. Regeringen lægger i den forbindelse afgørende vægt på, at den foreslåede ophævelse af ordningen ikke betyder, at det vil blive lettere at opnå visum til Danmark. Formålet er alene at lette procedurerne i sagsbehandlingen, således at sagsbehandlingstiden kan forkortes i visumsager.

Det foreslås på den baggrund, at muligheden for at betinge visumudstedelsen af økonomisk sikkerhedsstillelse afskaffes. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 7.

3.4. Konsekvenserne for visumpraksis ved ophævelse af muligheden for at betinge visumudstedelsen af økonomisk sikkerhedsstillelse

Betingelsen om økonomisk sikkerhedsstillelse anvendes kun i forhold til ansøgere omfattet af immigrationslandegruppen, hvor der generelt vurderes at bestå en vis risiko for immigration. Betingelsen anvendes derimod ikke i forhold til ansøgere omfattet af turistlandegruppen, hvor immigrationsrisikoen er yderst begrænset, eller af asyllandegruppen, hvor immigrationsrisikoen er betydelig.

Betingelsen om økonomisk sikkerhedsstillelse anvendes kun, når en udlænding søger Schengenvisum med

henblik på privatbesøg. Visumudstedelse kan således ikke betinges af økonomisk sikkerhedsstillelse, når en udlænding søger om Schengenvisum med henblik på forretningsbesøg, deltagelse i kulturelle arrangementer, sportsarrangementer, kongresser, tjenesterejser m.v.

Betingelsen om økonomisk sikkerhedsstillelse anvendes ikke over for den herboende references nærmeste pårørende – ægtefælle, fast samlever, mindreårige børn og forældre – idet disse personer som udgangspunkt kan meddeles visum.

I praksis finder reglerne om økonomisk sikkerhedsstillelse således anvendelse på visumansøgninger, hvor ansøgeren er omfattet af immigrationslandegruppen og ikke hører til den herboende references allernærmeste familie. Reglerne vil f.eks. finde anvendelse ved ansøgninger fra voksne børn og disses ægtefæller, søskende og disses ægtefæller, stedforældre, nevøer, niecer, børnebørn, kæresten, venner, sponsorbørn m.v.

I de omfattede sager anvendes muligheden for at kræve, at den herboende reference stiller en økonomisk sikkerhed som betingelse for meddelelse af visum, som en modvægt til det forhold, at udlændingemyndighederne finder, at der kan være risiko for, at visumansøgeren vil tage længerevarende ophold i Danmark eller et andet Schengenland. Udlændingetjenesten vil således typisk anmode den herboende reference om at stille en økonomisk sikkerhed, når visumansøgeren alene har en svag tilknytning til hjemlandet, eller når andre forhold taler for, at den pågældende ikke blot ønsker at opholde sig kortvarigt i Danmark eller et andet Schengenland.

Der er tale om tilfælde, hvor det er den økonomiske sikkerhedsstillelse, der er udslagsgivende for, at visum kan meddeles.

Da ordningen om økonomisk sikkerhedsstillelse blev indført, var der tale om en vis lempelse af muligheden for at opnå visum til Danmark i forbindelse med familibesøg, således at der kunne opnås visum i tilfælde, hvor der ellers ville være blevet givet afslag, hvis den herboende reference var villig til at stille en økonomisk sikkerhed.

Da ordningen om økonomisk sikkerhedsstillelse foreslås ophævet, vil denne mulighed for at opnå visum til Danmark herefter ikke længere være gældende.

En konsekvens af dette vil derfor være, at nogle visumansøgere vil få afslag på ansøgningen om visum til Danmark, hvor de i dag ville kunne få visum mod, at den herboende reference stiller økonomisk sikkerhed.

For at sikre, at en ophævelse af muligheden for at kræve en økonomisk sikkerhed ikke vil udgøre en uforholdsmæssig stramning af visumpraksis, skal der i forbindelse med den konkrete vurdering af visumansøg-

ningen i højere grad end i dag lægges vægt på, hvilken form for længevarende ophold, der konkret er risiko for, at ansøgeren vil søge.

Der skal således gives afslag på en ansøgning om visum, hvis det vurderes, at der består en risiko for, at ansøgeren vil søge at opnå længevarende ophold på et sådant grundlag, at den økonomiske sikkerhed efter de nugældende regler i udlændingelovens § 4, stk. 4, vil forfalde til betaling. Dette svarer til de tilfælde, hvor den pågældende vil ifalde en karenperiode efter udlændingelovens § 4 c, stk. 3, f.eks. hvis der vurderes at være risiko for, at ansøgeren vil søge asyl i Danmark eller et andet Schengenland.

Der vil derimod kunne meddeles visum, hvis det vurderes, at ansøgeren eventuelt vil søge at opnå længevarende ophold ved at ansøge om opholdstilladelse efter de bestemmelser i udlændingeloven, der i dag ikke medfører, at den økonomiske sikkerhedsstillelse inddrives, jf. udlændingelovens § 4, stk. 5. Dette svarer til de tilfælde, hvor den pågældende heller ikke vil ifalde en karenperiode efter udlændingelovens § 4 c, stk. 4, f.eks. hvis ansøgeren ansøger om familiesammenføring eller opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse.

I sager, hvor det ikke er muligt at forudsige, hvilken form for længerevarende ophold, der kan blive tale om, vil udgangspunktet være, at der skal meddeles afslag på en ansøgning om visum, hvis der er tale om en sag, hvor visumudstedelse i dag ville være betinget af økonomisk sikkerhedsstillelse.

Vurderes det, at immigrationsrisikoen i helt overordnet grad relaterer sig til en form for opholdstilladelse, der er undtaget fra karensreglerne, vil der eventuelt kunne meddeles visum. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis der er tale om et besøg hos en kæreste, og risikoen alene vurderes at bestå i en mulighed for, at ansøgeren vil indgå ægteskab med referencen for derefter at ansøge om ægtefællesammenføring.

3.5. Afskaffelse af tillægsansøgningsskemaet i visumsager – afbureaukratiseringstiltag

3.5.1. Gældende regler

Det danske tillægsansøgningsskema i visumsager blev indført samtidig med, at alle Schengenlandene begyndte at anvende det fælles Schengen-ansøgningsskema i 2003. Indførelsen af tillægsansøgningsskemaet skyldtes, at nogle spørgsmål, som var relevante for den daværende visumpraksis, ikke var nævnt i det fælles Schengen-ansøgningsskema, og at ansøgeren skulle gøres bekendt med oplysninger i henhold til forvaltningsloven og med registreringen af den pågældende i det elektroniske visumregistreringssystem og om strafan-

svar efter straffeloven. Tillægsansøgningsskemaet er efterfølgende blevet ændret bl.a. på baggrund af lov nr. 429 af 9. juni 2004 om ændring af udlændingeloven, hvorved bl.a. reglerne om økonomisk sikkerhedsstillelse og karenperiode blev indført.

På nuværende tidspunkt kan Udlændingesservice som udgangspunkt ikke træffe afgørelse i en visumsag, uden at tillægsansøgningsskemaet er udfyldt, og hvis tillægsansøgningsskemaet ikke er vedlagt ansøgningen, skal det efterfølgende indhentes.

Som nævnt ovenfor i afsnit 3.2.1. påhviler det de danske repræsentationer i udlandet at sikre, at tillægsansøgningsskemaerne er indleveret og korrekt udfyldt, inden sagen eventuelt forelægges for Udlændingesservice. Ligeledes er der ved indgåelse af de repræsentationsaftaler, som indtil ikrafttrædelsen af visumkodeks havde status af udvidede repræsentationsaftaler, i aftalerne indsat, at det repræsenterende land skal sørge for, at tillægsansøgningsskemaet udfyldes. Ved ikrafttrædelsen af visumkodeks den 5. april 2010 er alle repræsentationsaftaler imidlertid blevet at sidestille med de tidligere udvidede repræsentationsaftaler, og for alle repræsentationsaftaler gælder det herefter, at det repræsenterende land i princippet skal sørge for, at tillægsansøgningsskemaet udfyldes.

3.5.2. Nødvendigheden af tillægsansøgningsskemaet

Som det fremgår ovenfor, har udfyldelsen af tillægsansøgningsskemaet bl.a. været nødvendigt i sager, hvor der bliver udstedt visum mod økonomisk sikkerhedsstillelse fra en herboende reference.

Da det foreslås, at muligheden for at betinge visumudstedelsen af økonomisk sikkerhedsstillelse ophæves, har Integrationsministeriet overvejet, om de øvrige oplysninger og erklæringer, der indhentes fra visumansøgere, er nødvendige for at behandle visumsansøgninger.

Integrationsministeriet finder således, at hensynet til at undgå unødigt bureaukrati taler for, at der foretages en nøje gennemgang af, om de øvrige oplysninger og erklæringerne i tillægsansøgningsskemaet er nødvendige.

3.5.3. Indholdet af tillægsansøgningsskemaet

Tillægsansøgningsskemaet indeholder bl.a. en række supplerende spørgsmål om ansøgerens forhold samt oplysninger til ansøgeren om myndighedernes behandling af disse oplysninger og om konsekvenser af overtrædelse af visumreglerne. Endvidere indeholder tillægsansøgningsskemaet en række erklæringer, som ansøgeren med sin underskrift tiltræder.

Tillægsansøgningsskemaet består af 16 punkter. I det følgende vil de enkelte punkter i tillægsansøgningsske-

maet blive gennemgået med henblik på en vurdering af nødvendigheden af disse.

Punkt 1-6 vedrører spørgsmål om visumansøgerens arbejds- og studieforhold samt forhold til den herboende reference. Disse oplysninger vil tillige fremgå af den supplerende dokumentation for de enkelte forhold, som vil være påkrævet, hvis sådanne forhold skal tillægges betydning. Oplysningerne er derfor ikke nødvendige at indhente i tillægsansøgningsskemaet.

Punkt 7 vedrører spørgsmål om visumansøgerens eventuelle ægtefælle, og ansøgeren skal her tilkendegive, om vedkommende bor sammen med sin ægtefælle, og om der eventuelt er indledt en separations- eller skilsmisssag. Spørgsmålet har ikke længere selvstændig betydning, da visumansøgerens civilstatus fremgår af det fælles Schengen-ansøgningsskema, og da praksis for visum til kærestebesøg blev ændret ved Integrationsministeriets seneste visumpraksisnotat af 5. april 2010. Efter praksisændringen kan der ikke meddeles visum til kærestebesøg, hvis ansøgeren eller den herboende reference er gift med en anden person, uanset om der er indledt separations- eller skilsmisssag. Det afgørende er, om ægteskabet er endeligt afsluttet ved skilsmisse. I et sådant tilfælde må ansøgeren forventes at anføre sin civilstand som »skilt« på det fælles Schengen-ansøgningsskema.

Punkt 8-10 i tillægsansøgningsskemaet omhandler spørgsmål om ansøgerens eventuelle børn, forældre og søskendeforhold. Disse oplysninger vil kun sjældent have betydning for sagsbehandlingen, og hvis oplysningerne er relevante for Udlændingenservices afgørelse – og de ikke fremgår af det øvrige materiale i sagen – vil de kunne indhentes i den konkrete sag. Oplysningerne vurderes på den baggrund ikke nødvendige at indhente i tillægsansøgningsskemaet.

I *punkt 11* skal ansøgeren anføre eventuelle tidligere idømte straffe. Dette punkt er reelt overflødigt, da det afgørende for visumsagen vil være, om visumansøgeren er registreret i Udlændingeregisteret, Schengeninformationssystemet (SIS) eller på den danske Indrejseforbudsliste. Disse oplysninger indhentes Udlændingenservice selv i forbindelse med behandlingen af alle visumansøgninger, uanset hvad ansøgeren eventuelt måtte have anført til tillægsansøgningsskemaets punkt 11.

I *punkt 12* kan ansøgeren anføre sine eventuelle yderligere bemærkninger til sagen. Sådanne bemærkninger vil ansøgeren i stedet kunne anføre i forbindelse med repræsentationens interview af den pågældende.

Punkt 13 i tillægsansøgningsskemaet indeholder en række erklæringer og oplysninger til visumansøgeren. Punktet indledes med en tro- og love-erklæring om, at

de i visumansøgningen anførte oplysninger er korrekte og fuldstændige, at eventuelle manglende eller forkerte oplysninger medfører strafansvar for visumansøgeren, og at der er mulighed for at kræve erstatning for de udgifter, som eventuelle fejlagtige oplysninger har medført for det offentlige.

Ved at visumansøgeren underskriver en sådan tro- og love-erklæring, skabes der mulighed for at idømme op til 2 års fængsel for manglende eller forkerte oplysninger i medfør af den skærpede bestemmelse i straffelovens § 161. Uden en sådan tro- og love-erklæring kan der højst idømmes 4 måneders fængsel for forsætligt at afgive urigtige oplysninger, jf. straffelovens § 162 og § 163. Udlændingemyndighederne er dog ikke bekendt med, at der skulle have været sådanne sager i praksis.

Muligheden for at kræve erstatning fra visumansøgeren for de udgifter, som eventuelle fejlagtige oplysninger har medført for det offentlige, følger af dansk rets almindelige erstatningsregler og påvirkes således ikke af tro- og love-erklæringen.

Punkt 13 i tillægsansøgningsskemaet indeholder herefter visumansøgerens erklæring om at være indforstået med, at de danske myndigheder – i forbindelse med sagens behandling – indhenter og videregiver oplysninger om rent private forhold om den pågældende fra andre myndigheder, herunder oplysninger om eventuel tidligere begået kriminalitet og oplysninger om familieforhold.

I dag er det sådan, at Udlændingenservice til brug for en sag om visum i visse tilfælde kan have behov for at indhente oplysninger om ansøgeren fra andre myndigheder.

Indhentelse af oplysninger om ansøgeren skal ske i overensstemmelse med bestemmelserne i persondataloven og forvaltningsloven.

Indhentelse af oplysninger om ansøgerens rent private forhold fra andre myndigheder vil således efter forvaltningslovens § 29, stk. 2, nr. 1, kræve samtykke fra ansøgeren.

Indhentelse af almindelige ikke-følsomme oplysninger om ansøgeren fra andre myndigheder vil skulle ske i overensstemmelse med persondatalovens § 6.

Efter persondatalovens § 6 kan ikke-følsomme oplysninger behandles (herunder indhentes), hvis mindst én af betingelserne i § 6, stk. 1, nr. 1-7, er opfyldt. Hvis ansøgeren har givet udtrykkeligt samtykke, vil oplysningerne således kunne indhentes med hjemmel i § 6, stk. 1, nr. 1. Uden for de tilfælde, hvor der indhentes samtykke, er det vurderingen, at § 6, stk. 1, nr. 3 og nr. 6, vil kunne udgøre hjemmel for indhentelse af ikke-følsomme oplysninger. Af persondatalovens § 6, stk. 1, nr.

3, fremgår det, at behandling af oplysninger må finde sted, hvis behandlingen er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige. Af persondatalovens § 6, stk. 1, nr. 6, fremgår det, at behandling af oplysninger må finde sted, hvis behandlingen er nødvendig af hensyn til udførelsen af en opgave, der henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige eller en tredjemand, til hvem oplysningerne videregives, har fået pålagt.

Særligt § 6, stk. 1, nr. 6, vil i vidt omfang kunne udgøre hjemmel for indhentelse af ikke-følsomme oplysninger, der vurderes nødvendige for behandlingen af visumansøgningssagen.

Behandling af personoplysninger skal i øvrigt altid ske i overensstemmelse med de grundlæggende databeskyttelsesretlige principper, som er indeholdt i persondatalovens § 5, herunder at der ikke må indhentes flere oplysninger end nødvendigt.

Ved fastsættelsen af en frist for ansøgeren for afgivelse af samtykke og ved anmodning om oplysninger fra andre myndigheder skal der tages hensyn til de frister for sagsbehandlingen, der fremgår af visumkodeksen.

Herefter indeholder punkt 13 i tillægsansøgningsskemaet et samtykke til, at der stemples i ansøgerens pas i forbindelse med indgivelsen af visumansøgningen, og der oplyses om, at Udlændingesservice kan bestemme, at ansøgerens pas skal deponeres under sagens behandling. Disse oplysninger er ikke påkrævede, da det dette nu fremgår af visumkodeksen, der trådte i kraft den 5. april 2010.

Herefter oplyses visumansøgeren om, at den pågældendes oplysninger vil blive registreret i det elektroniske visumsagsbehandlingssystem VIS og om hvilke myndigheder, der vil have adgang til disse oplysninger. I det fælles Schengen-ansøgningsskema oplyses ansøgeren i forvejen om dette, og oplysningen er derfor ikke nødvendig i tillægsansøgningsskemaet.

Punkt 13 i tillægsansøgningsskemaet indeholder en delig oplysning om, at de oplysninger, som ansøgeren har meddelt i sagen, kan videregives til efterretningstjenesten og anklagemyndigheden uden ansøgerens samtykke. Denne oplysning er indsat som følge af bestemmelsen i udlændingelovens § 40, stk. 1, hvorefter en udlænding skal oplyses om, at de oplysninger, som udlændingen fremkommer med, kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter reglerne i udlændingelovens kapitel 7 a.

Udlændingelovens kapitel 7 a vedrører udveksling af oplysninger mellem udlændingemyndighederne og efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden. Efter reglerne i udlændingelovens § 45 a, stk. 1, kan Udlæn-

dingeservice og Integrationsministeriet således uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag til efterretningstjenesterne, i det omfang videregivelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver. Efter reglerne i udlændingelovens § 45 c, stk. 1, kan Udlændingesservice og Integrationsministeriet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark. Bestemmelsen skal sikre, at anklagemyndigheden får de oplysninger, der er nødvendige med henblik på at tage stilling til spørgsmålet om strafforfølgning af udlændinge, der har begået alvorlige forbrydelser – herunder finansiering eller planlægning af eller deltagelse i terrorhandlinger og krigsforbrydelser – inden ankomsten til Danmark eller under opholdet her i landet.

I det fælles Schengen-ansøgningsskema, som alle ansøgere om visum skal udfylde, fremgår det, at under visse omstændigheder vil ansøgerens oplysninger blive stillet til rådighed for udpegede myndigheder i medlemsstaterne og for Europa med henblik på forebyggelse, afsløring og efterforskning af terrorhandlinger og andre alvorlige strafbare handlinger.

Det er vurderingen, at denne oplysning i det fælles Schengen-ansøgningsskema kan træde i stedet for oplysningen i tillægsansøgningsskemaet, da den dækker det omfang, hvorefter oplysninger af udlændingemyndighederne kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndighederne.

I *punkt 14* i tillægsansøgningsskemaet vejledes visumansøgeren om de danske karens- og garantiregler. Garantireglerne foreslås ophævet, og vejledningen om karensreglerne er ikke særskilt nødvendig i tillægsansøgningsskemaet, da ansøgeren under alle omstændigheder vil modtage vejledning herom i løbet af sagens behandling, ligesom vejledningen vil fremgå af alle visumtilladelser meddelt af Udlændingesservice, uanset om ansøgningen er indgivet via en dansk eller et andet lands repræsentation, der repræsenterer Danmark. I sager, hvor ansøgningen indgives ved en dansk repræsentation, vil ansøgeren i forbindelse med, at visumansøgningen indgives, som minimum modtage vejledningen på et informationsark (information sheet) fra Danish Visa Guide, som udleveres til ansøgeren. I sager, hvor der meddeles visum på Danmarks vegne af andre landes repræsentationer uden forelæggelse for Udlændingesservice, finder karensreglerne ikke anvendelse.

Ved erklæringerne i *punkt 15 og 16* giver ansøgeren sit samtykke til videregivelse af oplysninger til den herboende reference vedrørende sagens behandling og ud-

fald. Det er vurderingen, at myndighederne uanset om et sådant samtykke foreligger, i vidt omfang vil kunne orientere den herboende reference om sagens udfald. Den herboende reference må således som oftest anses at have en sådan væsentlig og individuel interesse i sagens udfald, at den pågældende må anses som part i sagen. Samtykke vil således kun være påkrævet i sager, hvor referencen anmodes om at stille en økonomisk sikkerhed og i forbindelse med en eventuel efterfølgende inddrivelse heraf. Da det foreslås, at muligheden for at stille økonomisk sikkerhed ophæves, vil disse erklæringer ikke være nødvendige.

3.5.4. Afskaffelse af tillægsansøgningskemaet

Som det fremgår ovenfor, er størstedelen af de oplysninger, der indhentes i tillægsansøgningskemaet i dag, reelt overflødige, da de relevante oplysninger på anden vis vil fremgå af sagen. Ved en afskaffelse af muligheden for økonomisk sikkerhedsstillelse efter udlændingelovens § 4, stk. 2, vil oplysningerne i tillægsansøgningskemaet til brug for dette ligeledes være overflødige.

På den baggrund foreslås det at afskaffe tillægsansøgningskemaet.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget ventes at medføre en forenkling af sagsgangen i de sager, hvor der tidligere har skullet stilles økonomisk sikkerhed i forbindelse med udstedelse af visa. Forslaget indebærer samtidig, at Udlændingesservice ikke længere oppebærer indtægter i de tilfælde, hvor den økonomiske sikkerhedsstillelse er blevet inddrevet, fordi visumbetingelserne ikke har været overholdt. Disse indtægter har medgået til finansieringen af Udlændingesservices omkostninger til sagsbehandling m.v.

Samlet set forventes forslaget om ophævelse af ordningen om økonomisk sikkerhedsstillelse at være udgiftsneutral.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget har ikke økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke miljømæssige konsekvenser.

7. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget medfører en administrativ lettelse for ansøgere om visum til Danmark, da tillægsansøgningskemaet ikke længere skal udfyldes.

8. Forholdet til EU-retten

Som følge af forbeholdet på området for retlige og indre anliggender har Danmark ikke deltaget i vedtagelsen af forordning (EU) nr. 265/2010 om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen og forordning (EF) nr. 562/2006, hvad angår bevægelighed for indehavere af visum til længevarende ophold. Da forordningen imidlertid udbygger Schengenreglerne, træffer Danmark, jf. protokollen om Danmarks stilling, inden 6 måneder efter vedtagelsen af forordningen foranstaltning om, hvorvidt Danmark vil gennemføre forordningen i dansk ret. Regeringen har meddelt Rådet, at Danmark vil træffe foranstaltning om at gennemføre forordningen i sin nationale lovgivning.

Afskaffelsen af muligheden for at betinge visumudstedelsen af økonomisk sikkerhedsstillelse har ikke EU-retlige konsekvenser.

9. Hørte myndigheder m.v.

Lovforslaget har været sendt til høring hos følgende myndigheder og organisationer:

Advokatrådet, Akademikernes Centralorganisation, Amnesti Nu, Amnesty International, BARD – Board of Airline Representatives in Denmark, Beskæftigelsesrådet, Boligselskabernes Landsforening, Danmarks Lejeforeninger, Danmarks Rederiforening, Danmarks Rejsebureau Forening, Danmarks Skibsmæglerforening, Danner, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Missionsråd, Dansk Psykiatrisk Selskab, Dansk Psykolog Forening, Dansk Socialrådgiverforening, Danske Advokater, Danske Havne, Danske Regioner, Datatilsynet, Den Katolske Kirke i Danmark, Dokumentations- og Rådgivningscentret om Racediskrimination, Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, Flygtninge Under Jordan, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Statsforvaltningsjurister, Foreningen af Statsforvaltningsdirektører, Foreningen af Udlændingeretsadvokater, Færøernes Landsstyre, Grønlands Selvstyre, Håndværksrådet, Institut for Menneskerettigheder, KL, Knud Vilby (på vegne af Fredsfronten), Landsforeningen Adoption & Samfund, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, Red Barnet, RCT – Rehabiliterings- og Forskningscentret for Torturofre, Retslægerådet, Retspolitisk Forening, Retssikkerhedsfonden, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Rådet for Etniske Minoriteter,

SOS mod Racisme, Trykkefrihedsselskabet, og UNHCR.

10. Vurdering af konsekvenser af lovforslaget

	Positive konsekvenser/ mindreudgifter	Negative konsekvenser/ merudgifter
Økonomiske konsekvenser for det offentlige	Lovforslaget ventes at medføre en forenkling af sagsgangen i de sager, hvor der tidligere har skullet stilles økonomisk sikkerhed i forbindelse med udstedelse af visa. Samlet set forventes forslaget om ophævelse af ordningen om økonomisk sikkerhedsstillelse at være udgiftsneutral.	Forslaget indebærer, at Udlændingesservice ikke længere oppebærer indtægter i de tilfælde, hvor den økonomiske sikkerhedsstillelse er blevet inddrevet, fordi visumbetingelserne ikke har været overholdt. Disse indtægter har medgået til finansieringen af Udlændingesservices omkostninger til sagsbehandling m.v.
Administrative konsekvenser for det offentlige	Lovforslaget forventes at medføre en forenkling af sagsgangen i de sager, hvor der tidligere har skullet stilles økonomisk sikkerhed i forbindelse med udstedelse af visa.	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Lovforslaget medfører en administrativ lettelse for ansøgere om visum til Danmark, da tillægsansøgningskemaet ikke længere skal udfyldes.	
Forholdet til EU-retten	Som følge af forbeholdet på området for retlige og indre anliggender har Danmark ikke deltaget i vedtagelsen af forordning (EU) nr. 265/2010 om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen og forordning (EF) nr. 562/2006, hvad angår bevægelighed for indehavere af visum til længevarende ophold. Da forordningen imidlertid udbygger Schengenreglerne, træffer Danmark, jf. protokollen om Danmarks stilling, inden 6 måneder efter vedtagelsen af forordningen foranstaltning om, hvorvidt Danmark vil gennemføre forordningen i dansk ret. Regeringen har meddelt Rådet, at Danmark vil træffe foranstaltning om at gennemføre forordningen i sin nationale lovgivning.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Der er tale om en ændring som følge af den foreslåede ændring af § 28, stk. 6, hvor 2. pkt. udgår. Som følge

heraf henvises der i den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 2 a, stk. 2, ikke længere til § 28, stk. 6, 2. pkt.

Til nr. 2

Den foreslåede tilføjelse i udlændingelovens § 2 b, stk. 2, betyder, at har en udlænding opholdt sig et andet

Schengenland på baggrund af en opholdstilladelse eller på baggrund af et visum til ophold af mere end 3 måneders varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum), skal et sådant ophold ikke fradrages i de 3 måneder pr. halvår, som en udlænding med visum gyldigt for alle Schengenlande må opholde sig i Danmark. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.2.

Til nr. 3

Ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 265/2010 af 25. marts 2010 om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen og forordning (EF) nr. 562/2006, hvad angår bevægelighed for indehavere af visum til længevarende ophold, er Schengenkonventionen ændret, således at en person med et nationalt udstedt visum til længerevarende ophold (langtidsvisum) har samme ret til at indrejse og opholde sig i alle Schengenlande indtil 3 måneder pr. halvår som personer med en opholdstilladelse i et Schengenland. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 2.

Det foreslås på den baggrund ved den nye affattelse af udlændingelovens § 2 b, stk. 3, at udlændinge, der har visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen fra den første indrejse i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt visummet. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt visummet.

Beregningen af den periode, hvori udlændingen har ret til at indrejse og opholde sig her i landet, foretages på samme måde, som ved en udlænding, der har opholdstilladelse i et andet Schengenland, jf. udlændingelovens § 2 b, stk. 1.

Til nr. 4

Ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 265/2010 af 25. marts 2010 om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen og forordning (EF) nr. 562/2006, hvad angår bevægelighed for indehavere af visum til længevarende ophold, er Schengenrænsekodeksen ændret, således at en person med et nationalt udstedt visum til længerevarende ophold (langtidsvisum) har samme ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark (transit) som personer med opholdstilladelse eller tilbagerejsetilladelse udstedt af et

andet Schengenland. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 2.

Det foreslås på den baggrund ved den nye affattelse af udlændingelovens § 2 b, stk. 4, at udlændinge, der har opholdstilladelse eller tilbagerejsetilladelse udstedt af et andet Schengenland, eller som har visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), har ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengenrænsekodeksens artikel 5, stk. 4, litra a.

Til nr. 5

Den foreslåede tilføjelse i udlændingelovens § 3, stk. 1, betyder, at har en udlænding opholdt sig i et andet Schengenland på baggrund af en opholdstilladelse eller på baggrund af et visum til ophold af mere end 3 måneders varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum), skal et sådant ophold ikke fradrages i de 3 måneder pr. halvår, som en udlænding, der er fritaget for visum, må opholde sig i Danmark. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.2.

Til nr. 6

Med den foreslåede ændring af § 4, stk. 1, indføres en henvisning til den foreslåede nye bestemmelse i udlændingelovens § 4, stk. 2. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 7.

Til nr. 7

Den foreslåede ophævelse af udlændingelovens § 4, stk. 2-7, betyder, at muligheden for at betinge udstedelsen af visum af en økonomisk sikkerhedsstillelse afskaffes.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 3.

Den foreslåede nye bestemmelse i udlændingelovens § 4, stk. 2, betyder, at har en udlænding opholdt sig i et andet Schengenland på baggrund af en opholdstilladelse eller på baggrund af et visum til ophold af mere end 3 måneders varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum), skal et sådant ophold ikke fradrages i de 3 måneder pr. halvår, som varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold i Danmark og de andre Schengenlande ikke må overstige, når der skal udstedes Schengenvisum.

Til nr. 8

Under folketingsbehandlingen af lovforslag nr. L 187 af 26. marts 2010 om forslag til lov om ændring af integrationsloven og forskellige andre love (udvidelse af personkredsen, styrket indsats over for ægtefælleforsørgede m.v.) blev der ved ændringsforslag nr. 7 til lovforslaget foretaget en teknisk rettelse i lovforslaget, således at den tidligere foreslåede bestemmelse i integrationslovens § 41 a blev foreslået ændret til § 41 b. Lovforslaget blev vedtaget som lov nr. 571 af 31. maj 2010.

Henvisningen i udlændingelovens § 11, stk. 5, til integrationslovens § 41 a foreslås på den baggrund ændret til en henvisning til integrationslovens § 41 b.

Til nr. 9

Der er tale om en ændring som følge af, at Schengenkonventionens artikel 25 ændres således, at visum til længerevarende ophold (langtidsvisum) sidestilles med en opholdstilladelse. Dette har betydning for muligheden for at kunne udsende en udlænding af Danmark, hvis en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller et andet EU-land har truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, jf. udlændingelovens § 27 b, stk. 1.

Efter udlændingelovens § 27 b, stk. 3, skal der – forinden der kan ske udsendelse af en udlænding efter § 27 b, stk. 1 – ske konsultationer efter Schengenkonventionens artikel 25, stk. 2, med myndighederne i det land, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, og med myndighederne i det land, hvor den pågældende har opholdstilladelse.

Ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 265/2010 af 25. marts 2010 om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen og forordning (EF) nr. 562/2006, hvad angår bevægelighed for indehavere af visum til længevarende ophold, tilføjes et nyt stk. 3 til artikel 25, hvoraf det fremgår, at stk. 1 og 2 i artikel 25 også finder anvendelse på visa til længevarende ophold. Der skal herefter også ske konsultation i sager, hvor den pågældende udlænding har visa til længevarende ophold i et andet Schengenland.

Ved den foreslåede nye affattelse af udlændingelovens § 27 b, stk. 3, fremgår det således, at hvis en udlænding, der påtænkes udsendt efter udlændingelovens § 27 b, stk. 1, har opholdstilladelse i et andet Schengenland eller i et EU-land, eller hvis den pågældende har langtidsvisum til et andet Schengenland træffes afgørelse om udsendelse efter § 27 b, stk. 1, i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25, stk. 2, med myndighederne i det land, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågæl-

dende, og med myndighederne i det land, hvor den pågældende har opholdstilladelse eller langtidsvisum.

Til nr. 10

Der er tale om en ændring som følge af den foreslåede nye affattelse af udlændingelovens § 2 b, stk. 3, der ikke længere indeholder en bestemmelse om, at en udlænding i visse tilfælde har ret til at rejse igennem Danmark. Som følge heraf henvises der i den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 28, stk. 6, ikke længere til § 2 b, stk. 3.

Til nr. 11

Det foreslås, at udlændingelovens § 40, stk. 11, ophæves. Bestemmelsen vedrører muligheden for at give afslag på visum, hvis ansøgeren ikke giver samtykke til, at udlændingemyndighederne kan videregive oplysninger til den herboende reference i forbindelse med behandlingen af en sag om et beløbs forfald, hvor visumudstedelsen er betinget af en økonomisk sikkerhedsstillelse.

Den foreslåede ophævelse af udlændingelovens § 40, stk. 11, er en konsekvens af den foreslåede ophævelse af muligheden for at betinge visumudstedelsen af økonomisk sikkerhedsstillelse. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 7.

Til nr. 12

Det foreslås, at udlændingelovens § 47 b ophæves. Bestemmelsen vedrører muligheden for at klage til Integrationsministeriet over Udlændingetjenestens afgørelser om forfald af beløb efter udlændingelovens § 4, stk. 3-5, i sager, hvor der er udstedt visum med betingelse om økonomisk sikkerhedsstillelse.

Den foreslåede ophævelse af udlændingelovens § 47 b er en konsekvens af den foreslåede ophævelse af muligheden for at betinge visumudstedelsen af økonomisk sikkerhedsstillelse. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 7.

Til § 2

Det foreslås i § 2, stk. 1, at loven træder i kraft den 1. januar 2011.

Det foreslås i § 2, stk. 2, at for udlændinge, der har indgivet ansøgning om visum inden lovens ikrafttræden, finder udlændingelovens § 4, stk. 2-7, § 40, stk. 11, og § 47 b fortsat anvendelse.

Udlændingelovens § 4, stk. 2-7, § 40, stk. 11, og § 47 b omhandler ordningen om økonomisk sikkerhedsstil-

lelse. Bestemmelserne foreslås ophævet ved lovforslagets § 1, nr. 7, 11 og 12.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at ansøgninger om visum, der indgives inden den 1. januar 2011, skal behandles efter reglerne i de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 4, stk. 2-7, § 40, stk. 11, og § 47 b.

Den foreslåede bestemmelse indebærer endvidere, at økonomisk sikkerhed, der er stillet af en herboende reference som sikkerhed for udstedelse af et visum, der er ansøgt om forud for lovens ikrafttræden den 1. januar

2011, fortsat vil være gældende og fortsat vil kunne indrives efter lovens ikrafttræden efter de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 4, stk. 3-7.

Til § 3

Bestemmelsen fastsætter lovens territoriale gyldighedsområde og indebærer, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland. Loven kan dog ved kongelig anordning helt eller delvist sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de afvigelser, som de grønlandske og færøske forhold tilsiger.

Bilag 1**Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 265/2010 af 25. marts 2010 om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen og forordning (EF) nr. 562/2006, hvad angår bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 77, stk. 2, litra b) og c), og artikel 79, stk. 2, litra a),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter den almindelige lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser (Schengenkonventionen) fastsætter regler for visa til længerevarende ophold, der giver indehavere heraf mulighed for at rejse gennem medlemsstaternes område. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 af 15. marts 2006 om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengen-grænsekodeks) fastsætter indrejsebetingelser for tredjelandssstatsborgere. For at lette den frie bevægelighed for tredjelandssstatsborgere, der er indehavere af nationale visa til længerevarende ophold i medlemsstater, der fuldt ud har gennemført Schengenreglerne (Schengenområdet), bør der træffes yderligere foranstaltninger.

(2) Medlemsstaterne bør erstatte visa til længerevarende ophold med opholdstilladelser tids nok efter, at tredjelandssstatsborgere, der lovligt opholder sig på grundlag af et visum til længerevarende ophold, er indrejst på deres område, for at disse tredjelandssstatsborgere kan rejse til andre medlemsstater under deres ophold eller rejse gennem andre medlemsstaters områder, når de vender tilbage til deres hjemland. Stadig flere medlemsstater erstatter imidlertid ikke visa til længerevarende ophold med opholdstilladelser eller gør det kun med væsentlig forsinkelse efter, at tredjelandssstatsborgere er indrejst på deres område. Denne retlige situation og situationen i praksis har væsentlige negative følger for den frie bevægelighed inden for Schengenområdet for tredjelandssstatsborgere, der lovligt opholder sig i en medlemsstat på grundlag af et visum til længerevarende ophold.

(3) For at løse de problemer, som tredjelandssstatsborgere, der opholder sig i en medlemsstat på grundlag af et visum til længerevarende ophold, støder på, bør denne forordning udvide princippet om ækvivalens mellem opholdstilladelser og visa til kortvarige ophold udstedt af medlemsstater, der fuldt ud har gennemført Schengenreglerne, til også at omfatte visa til længerevarende ophold. Som følge heraf bør et visum til længerevarende ophold have samme virkninger som en opholdstilladelse, hvad angår indehaverens frie bevægelighed inden for Schengenområdet.

(4) En tredjelandssstatsborger med et visum til længerevarende ophold, der er udstedt af en medlemsstat, bør derfor kunne rejse til de andre medlemsstater i tre måneder inden for en seks månedersperiode på samme betingelser som indehavere af en opholdstilladelse. Denne forordning berører ikke reglerne vedrørende betingelserne for udstedelse af visa til længerevarende ophold.

(5) På linje med medlemsstaternes nuværende praksis fastsætter denne forordning en forpligtelse for medlemsstaterne til at udstede visa til længerevarende ophold i overensstemmelse med den ensartede udformning af visa, der er fastlagt i Rådets forordning (EF) nr. 1683/95.

(6) Reglerne om konsultation af Schengeninformationssystemet og af andre medlemsstater i tilfælde af en indberetning, når en ansøgning om opholdstilladelse behandles, bør også gælde ved behandling af ansøgninger om visum til længerevarende ophold. Den frie bevægelighed for en indehaver af et visum til

længerevarende ophold i de andre medlemsstater bør derfor ikke udgøre en yderligere sikkerhedsrisiko for medlemsstaterne.

(7) Schengenkonventionen og forordning (EF) nr. 562/2006 bør ændres i overensstemmelse hermed.

(8) Denne forordning har ikke til formål at afholde medlemsstaterne fra at udstede opholdstilladelser, og den bør ikke påvirke medlemsstaternes forpligtelse til at udstede opholdstilladelser til bestemte kategorier af tredjelandstatsborger, som er fastsat i andre EU-instrumenter, særlig direktiv 2005/71/EF, direktiv 2004/114/EF, direktiv 2004/38/EF, direktiv 2003/109/EF og direktiv 2003/86/EF.

(9) I henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold bør tredjelandstatsborgere, der opholder sig ulovligt på en medlemsstats område, og som er i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse eller anden tilladelse, som giver ret til ophold, udstedt af en anden medlemsstat, som f.eks. et visum til længerevarende ophold, anmodes om straks at begive sig til denne anden medlemsstats område.

(10) Målet for denne forordning, nemlig indførelse af regler for fri bevægelighed for personer med visum til længerevarende ophold, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan på grund af dens omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre end, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(11) Denne forordning respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, der anerkendes i navnlig Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Den bør anvendes i overensstemmelse med medlemsstaternes forpligtelser vedrørende international beskyttelse og non-refoulement.

(12) For så vidt angår Island og Norge udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, der henhører under det område, der er nævnt i artikel 1, litra B, i Rådets afgørelse 1999/437/EF af 17. maj 1999 om visse gennemførelsesbestemmelser til nævnte aftale.

(13) For så vidt angår Schweiz, udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, der henhører under det område, der er nævnt i artikel 1, litra B og C, i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2008/146/EF.

(14) For så vidt angår Liechtenstein, udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. protokollen undertegnet mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, der henhører under det område, der er nævnt i artikel 1, litra B og C, i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2008/261/EF.

(15) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Inden seks måneder efter Rådet har truffet foranstaltning om denne forordning til udbygning af Schengenreglerne, træffer Danmark afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre denne forordning i sin nationale lovgivning, jf. artikel 4 i protokollen.

(16) Denne forordning udgør en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, som Det Forenede Kongerige ikke deltager i, jf. Rådets afgørelse 2000/365/EF af 29. maj 2000 om anmodningen fra Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om at deltage i visse bestemmelser i Schengenreglerne. Det Forenede Kongerige deltager derfor ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige.

(17) Denne forordning udgør en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, som Irland ikke deltager i, jf. Rådets afgørelse 2002/192/EF af 28. februar 2002 om anmodningen fra Irland om at deltage i visse bestemmelser i Schengenreglerne. Irland deltager derfor ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.

(18) For så vidt angår Cypern udgør denne forordning en retsakt, der bygger på Schengenreglerne eller på anden måde har tilknytning dertil, jf. artikel 3, stk. 2, i tiltrædelsesakten af 2003.

(19) Denne forordning udgør en retsakt, der bygger på Schengenreglerne eller på anden måde har tilknytning dertil, jf. artikel 4, stk. 2, i tiltrædelsesakten af 2005 —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

I Schengenkonventionen foretages følgende ændringer:

1) Artikel 18 affattes således:

»Artikel 18

1. Visa til ophold af mere end tre måneders varighed (»visum til længerevarende ophold«) er nationale visa, som den enkelte medlemsstat udsteder ifølge sin egen lovgivning eller EU-retten. Sådanne visa udstedes i overensstemmelse med den ensartede udformning af visa, der er fastlagt i Rådets forordning (EF) nr. 1683/95, med en overskrift, der specificerer visumtypen ved hjælp af bogstavet »D«. De udfyldes i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i bilag VII til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks).

2. Visa til længerevarende ophold har en gyldighedsperiode på højst et år. Hvis en medlemsstat tillader en udlænding at opholde sig i den pågældende medlemsstat i over et år, udskiftes visummet til længerevarende ophold inden udløbet af dets gyldighedsperiode med en opholdstilladelse.«

2) I artikel 21 foretages følgende ændringer:

a) stk. 1 affattes således:

»1. Udlændinge, der er indehavere af en gyldig opholdstilladelse udstedt af en af medlemsstaterne samt et gyldigt rejsedokument, kan frit færdes på de øvrige medlemsstaters område i højst tre måneder inden for en seks månedersperiode, for så vidt de opfylder indrejsebetingelserne i artikel 5, stk. 1, litra a), c) og e), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) og ikke er opført på den pågældende medlemsstats nationale liste over indberetninger.«

b) der indsættes følgende stykke efter stk. 2:

»2a. Retten til fri bevægelighed, der er fastsat i stk. 1, finder også anvendelse på udlændinge, der er indehavere af et visum til længerevarende ophold, der er udstedt af en af medlemsstaterne, jf. artikel 18.«.

3) I artikel 25 foretages følgende ændringer:

a) stk. 1 affattes således:

»1. Når en medlemsstat påtænker at udstede en opholdstilladelse, foretager den systematisk en søgning i Schengeninformationssystemet. Når en medlemsstat påtænker at udstede en opholdstilladelse til en udlænding, der er indberettet som uønsket, skal den først konsultere den indberettende medlemsstat og tage hensyn

til dennes interesser; der vil kun kunne udstedes opholdstilladelse af tungtvejende grunde, navnlig af humanitær karakter eller som følge af internationale forpligtelser.

Udstedes der en opholdstilladelse, skal den indberettende medlemsstat trække indberetningen tilbage, men kan placere den pågældende udlænding på sin nationale liste over indberetninger.«

b) der indsættes følgende stykke efter stk. 1:

»1a. Inden en udlænding indberettes som uønsket, jf. artikel 96, kontrollerer medlemsstaterne deres nationale registre over udstedte visa til længerevarende ophold eller opholdstilladelser.«

c) der tilføjes følgende stykke:

»3. Stk. 1 og 2 finder også anvendelse på visa til længerevarende ophold.«

Artikel 2

I artikel 5 i forordning (EF) nr. 562/2006 foretages følgende ændringer:

1) stk. 1, litra b), affattes således:

»b) De skal være i besiddelse af gyldigt visum, hvis dette kræves i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 539/2001 af 15. marts 2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav, undtagen hvis de har en gyldig opholdstilladelse eller et gyldigt visum til længerevarende ophold.«

2) stk. 4, litra a), affattes således:

»a) skal en tredjelandsstatsborger, der ikke opfylder samtlige betingelser i stk. 1, men som er i besiddelse af en opholdstilladelse, et visum til længerevarende ophold eller et returvisum udstedt af en medlemsstat eller om nødvendigt en opholdstilladelse eller et visum til længerevarende ophold og et returvisum, have tilladelse til indrejse på de øvrige medlemsstaters område med henblik på gennemrejse, således at vedkommende kan nå frem til den medlemsstat, der har udstedt opholdstilladelsen, visummet til længerevarende ophold eller returvisummet, medmindre den pågældende er opført på den nationale liste over indberetninger i den medlemsstat, hvis ydre grænser den pågældende ønsker at passere, og indberetningen er ledsaget af en instruks om at nægte indrejse eller gennemrejse.«

Artikel 3

Denne forordning påvirker ikke medlemsstaternes forpligtelse til at udstede opholdstilladelser til tredjelandsstatsborgere som fastsat ved andre EU-instrumenter.

Artikel 4

Kommissionen og medlemsstaterne informerer de berørte tredjelandsstatsborgere fuldt ud og nøjagtigt om denne forordning.

Artikel 5

Senest den 5. april 2012 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af denne forordning. Hvis det er hensigtsmæssigt, ledsages rapporten af forslag om ændring af denne forordning.

Artikel 6

Denne forordning træder i kraft den 5. april 2010.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. marts 2010.

På Europa-Parlamentets vegne

J. Buzek

Formand

På Rådets vegne

D. López Garrido

Formand

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov
Gældende formulering *Lovforslaget*

§ 1

I det følgende gengives de relevante dele af de relevante gældende bestemmelser i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1061 af 18. august 2010:

§ 2 a. - - -

Stk. 2. Ved et Schengenland forstås i denne lov et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen. Bulgarien, Cypern og Rumænien anses dog ikke for Schengenlande i forhold til § 2 b, stk. 1-3, §§ 3, 4 og 4 b, § 10, stk. 2, nr. 4, § 19, stk. 3 og 4, kapitel 4 a, § 28, stk. 1, nr. 6, § 28, stk. 6, 2. pkt., § 38, stk. 1-3, § 39, stk. 3, 2. pkt., §§ 58 f-58 h og § 59, stk. 1, nr. 1.

Stk. 3-5. - - -

§ 2 b. - - -

Stk. 2. Udlændinge, der har visum gyldigt for alle Schengenlande, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet inden for visumets gyldighedsperiode. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold her i landet må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i et andet Schengenland.

Stk. 3. Udlændinge, der har visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland, har ret til uden ugrundet ophold at rejse igennem Danmark i medfør af Schengenkonventionens artikel 18.

Stk. 4. Udlændinge, der har opholdstilladelse eller tilbagerejsetilladelse udstedt af et andet Schengenland, har ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1061 af 18. august 2010, foretages følgende ændringer:

1.I § 2 a, stk. 2, udgår »§ 28, stk. 6, 2. pkt.,«

2.I § 2 b, stk. 2, indsættes som 4. pkt.:

»Har udlændingen opholdt sig i et andet Schengenland med opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 3 måneders varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum), fradrages denne tid dog ikke.«

3.§ 2 b, stk. 3, affattes således:

»*Stk. 3.* Udlændinge, der har visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), har i medfør af Schengenkonventionens artikel 21 ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen fra den første indrejse i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt visummet. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har op-

Schengengrænsekodeksens artikel 5, stk. 4, litra a.

Stk. 5. - - -

§ 3. Udlændinge, der efter regler fastsat i medfør af § 39, stk. 2, er fritaget for visum, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder i løbet af en 6-månedersperiode regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for 6-måneders-perioden har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland.

Stk. 2. - - -

§ 4. Visum udstedes i medfør af visumkodeksens bestemmelser herom til at gælde indrejse og ophold i alle Schengenlande. Visum kan gives til en eller flere indrejser inden for et nærmere fastsat tidsrum. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold i Danmark og de andre Schengenlande må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene.

Stk. 2. Udstedelse af visum efter stk. 1 kan betinges af, at den herboende reference stiller økonomisk sikkerhed for betaling af et beløb på 50.000 kr.

Stk. 3. Beløbet nævnt i stk. 2 forfalder til betaling, hvis udlændingen efter indrejsen uden fornøden tilladelse opholder sig i Danmark eller i et andet Schengenland ud over det tids-

holdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt visummet.«

4. § 2 b, stk. 4, affattes således:

»*Stk. 4.* Udlændinge, der har opholdstilladelse eller tilbagerejsetilladelse udstedt af et andet Schengenland, eller som har visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), har ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 5, stk. 4, litra a.«

5. I § 3, stk. 1, indsættes som 3. pkt.:

»Har udlændingen opholdt sig i et andet Schengenland med opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 3 måneders varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum), fradrages denne tid dog ikke.«

6. I § 4, stk. 1, indsættes efter »Schengenlandene«: », jf. dog stk. 2«.

7. § 4, stk. 2-7, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 2.* Ophold i et andet Schengenland på baggrund af opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 3 måneders varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum) medregnes ikke ved beregningen af de 3 måneders ophold, der fremgår af stk. 1.«

rum, der er angivet i det udstedte visum, jf. dog 2. pkt. Halvdelen af beløbet nævnt i stk. 2 forfalder til betaling, og det resterende beløb frigives, hvis opholdet varer op til en måned ud over det angivne tidsrum. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, hvis udlændingen godtgør, at overskridelsen af det angivne tidsrum skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last.

Stk. 4. Beløbet, der er nævnt i stk. 2, forfalder til betaling, hvis udlændingen efter indrejsen

- 1) udvises efter kapitel 4,
- 2) indgiver ansøgning om asyl her i landet eller i et andet Schengenland eller
- 3) indgiver ansøgning om opholdstilladelse på et andet grundlag, jf. dog stk. 5.

Stk. 5. Uanset stk. 4, nr. 3, forfalder beløbet, der er nævnt i stk. 2, ikke til betaling, hvis

- 1) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2,
- 2) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, på grundlag af en sådan familiemæssig tilknytning, der er nævnt i § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2,
- 3) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, med henblik på at studere,
- 4) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4,
- 5) udlændingen er omfattet af § 9 a, stk. 2, nr. 1-4 eller 6, og søger om opholdstilladelse på dette grundlag eller
- 6) hensyn af humanitær karakter afgørende taler derimod.

Stk. 6. Stk. 5 finder ikke anvendelse, hvis der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ansøgningen er at undgå, at beløbet, der er nævnt i stk. 2, forfalder til betaling, eller der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ansøgningen er at forlænge opholdet her i landet, og det er åbenbart, at ansøgningen ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse.

Stk. 7. Ministeren for flygtninge, indvandre og integration fastsætter nærmere regler for, hvordan økonomisk sikkerhed efter stk. 2 skal stilles, og for betaling af beløb, der er forfaldet til betaling efter stk. 3 og 4. Det i

stk. 2 angivne beløb er fastsat i 2004-niveau og reguleres fra og med 2005 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 11. - - -

Stk. 5. Udlændingen opnår 15 point, hvis udlændingen har bestået en medborgerskabsprøve, jf. integrationslovens § 41 a, eller har udvist aktivt medborgerskab her i landet gennem mindst 1 års deltagelse i bestyrelser, organisationer m.v.

Stk. 6-13. - - -

§ 27 b. - - -

Stk. 1-2. - - -

Stk. 3. Har en udlænding som nævnt i stk. 1 opholdstilladelse i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, træffes afgørelse om udsendelse efter stk. 1 i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25, stk. 2, med myndighederne i det land, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, og med myndighederne i det land, hvor den pågældende har opholdstilladelse. Inddrages den pågældendes opholdstilladelse ikke, træffes der ikke afgørelse om udsendelse efter stk. 1.

Stk. 4. - - -

§ 28. - - -

Stk. 1-5. - - -

Stk. 6. Afvisning efter stk. 1-5 må dog ikke ske, hvis udlændingen i medfør af Schengen-grænsekodeksens artikel 5, stk. 4, litra c, har opnået særlig tilladelse til at indrejse i Danmark. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 3, ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, jf. stk. 2-5. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 4, ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2-5.

8.I § 11, stk. 5, ændres »integrationslovens § 41 a« til: »integrationslovens § 41 b«.

9. § 27 b, stk. 3, affattes således:

»*Stk. 3.* Har en udlænding som nævnt i stk. 1 opholdstilladelse i et andet Schengenland eller i et EU-land, eller har den pågældende visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), træffes afgørelse om udsendelse efter stk. 1 i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25, stk. 2, med myndighederne i det land, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, og med myndighederne i det land, hvor den pågældende har opholdstilladelse eller langtidsvisum. Inddrages den pågældendes opholdstilladelse eller langtidsvisum ikke, træffes der ikke afgørelse om udsendelse efter stk. 1.«

10. § 28, stk. 6, 2. pkt., ophæves.

Stk. 7-9. - - -

§ 40. - - -

Stk. 1-10. - - -

Stk. 11. Der kan gives afslag på en ansøgning om visum efter § 4, hvis ansøgeren ikke giver samtykke til, at Udlændingesservice og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration i forbindelse med behandlingen af en sag om et beløbs forfald til betaling efter § 4, stk. 3-5, kan videregive oplysninger, der indgår i sagen, til den herboende reference, og til, at Udlændingesservice sender sagens akter til ministeriet ved påklage af en afgørelse i en sådan sag. Dette gælder dog ikke i tilfælde, hvor danske diplomatiske eller konsulære repræsentationer udsteder visum på vegne af et andet Schengenland, som Danmark repræsenterer.

11. § 40, stk. 11, ophæves.

§ 47 b. Udlændingesservices afgørelser efter § 4, stk. 3-5, kan påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Klage har ikke opsættende virkning, medmindre særlige grunde taler derfor.

12. § 47 b ophæves.